

PHẦN 4

Tối thứ bảy, Khánh Tường đột ngột xuất hiện. Nhã Uyên hơi ngạc nhiên:

- Khánh Tường, anh mới đến ư?

Đứng trước mặt cô, Khánh Tường cũng hơi ngần ngại:

- Anh đến có làm phiền gì em không ?

Nhã Uyên dù không muốn nhưng cũng phải lắc đầu:

- Không đâu, mời anh vào nhà. Có anh hai em ở nhà đấy!

Đành phải lái câu chuyện sang mục đích khác. Khánh Tường bắt đầu rồi nói:

- Được rồi, anh sẽ vào nói chuyện với anh ấy.

Nhã Uyên đi xuống nhà ăn dặn chị bếp nấu thêm vài món để tiếp khách.

Lát sau cô trở lên nhà gọi điện cho Thu Huyền:

- Alô! Nhã Uyên nè!

Thu Huyền ngạc nhiên:

- Sao hả? Có làm phiền mi không?

Cười vang, Thu Huyền khịt mũi:

- Làm gì mà khách sáo đến như vậy? Nào có chuyện gì hãy nói nhanh lên!

Nhã Uyên rào đón:

- Mi có rãnh không đã chứ!

Thu Huyền vòng quanh thế giới:

- Nhưng trước khi trả lời mi hãy cho ta biết có chuyện gì đi, rồi ta mới nói.

- Lại lòng vòng lồi thối vậy sao cô nương!

Thu Huyền dọa:

- Có nói hay không thì nói mau. Nếu không ta lại đổi ý.

Nhã Uyên thở dài rồi cần nhân:

- Mi thật là rắc rối, nhà đang có khách mi đến tiếp phụ ta với.
- Khách ư? Mà ai mới được?
- Đến rồi hẳn biết.
- Gì mà bí mật ghê thế?

Nhã Uyên lại hỏi:

- Mi có đến được không để ta còn lên danh sách khẩu phần ăn nữa đó.

Thu Huyền liên thắng:

- Có ăn hả, vậy thì ta không nỡ từ chối đâu.
- Ghê nhỉ, nghe đến ăn chắc là mắt mi đang sáng lên phải không?
- Ô, nhỏ luôn biết ý của ta. Cả nhà hôm nay đi vắng. Một mình ta ăn buồn lắm đó!
- Vậy thì hãy mau đến đây với ta đi!
- Được mười lăm phút sau ta đến ngay.

Nhã Uyên cần nhân:

- Bị tốn thức ăn còn thêm tốn tiền điện thoại nữa.

Cười hì hì, Thu Huyền trêu:

- Sốt ruột rồi hả? Thôi cúp máy đây!

Nhã Uyên cúp máy, cô vẫn còn ngồi đó chưa kịp đi ra thì Tiến Dũng cùng Khánh Tường ra tới.

Tiến Dũng hỏi em:

- Em xem cơm có chưa mình mời bác sĩ ở lại dùng bữa luôn.

Gật đầu, Nhã Uyên bảo:

- Xong cả rồi anh nhưng mà...

Tiến Dũng nhìn em ngạc nhiên:

- Lại còn chuyện gì nữa vậy em?

Nhã Uyên dần dừ:

- Em có rủ bạn đến chơi!

Tiến Dũng nhìn em đăm đăm:

- Ai vậy em?

- Là Thu Huyền đó mà.

Tiến Dũng thở dài nhẹ nhõm:

- Có nhỏ ấy càng thêm vui.

Khánh Tường cũng nói thêm:

- Anh cũng đang muốn gặp cả Thu Huyền nữa đây.

Nhã Uyên nhìn anh ngạc nhiên:

- Có chuyện gì sao anh!

Khánh Tường tỏ ra bí mật:

- Để lúc đông đủ nói cũng đâu có muộn phải không?

Nhã Uyên đành gât đầu:

- Vậy cũng được. Em xuống phụ chị bếp một tay.

Lát sau, Thu Huyền đến trên tay xách rất nhiều trái cây. Chưa kịp vào nhà thì đã có tiếng:

- Ói dào, nặng muốn chết luôn mà chẳng ai rảnh phụ giúp một tay.

Tiến Dũng vẫn ngồi im ngắm nhìn cô, rồi lên tiếng châm chọc:

- Nhà này chẳng ai rảnh đâu. Ai vào việc này hết rồi.

Lừ mắt nhìn anh, Thu Huyền hất mặt:

- Vậy còn anh thì sao?

- Anh là bệnh nhân kia mà.

- Anh khỏe rồi chứ!

Nhìn cô, Tiến Dũng đáp lấp lửng:

- Khỏe mà chưa khỏe.

- Vậy là làm sao?

Tiến Dũng nhìn cô đăm đăm:

- Nghĩa là chưa được ăn trái cây của em là anh chưa khỏe hẳn đâu.

Thu Huyền nhí nhảnh nói:

- Nếu anh muốn em sẽ mỗi ngày mang trái cây đến cho anh.

- Thật vậy sao? Nhưng anh lại sợ anh hết bệnh mà em thì lại mất người yêu vì anh ấy ghen đấy.

Chu môi, Thu Huyền cãi lại:

- Anh ấy rất ga lăng lịch sự kia mà!

Bật cười, Tiến Dũng xua tay:

- Anh chỉ nói đùa thôi, em khỏi cần khẩn trương như vậy.

Khánh Tường, Nhã Uyên cùng giúp chị bếp mang thức ăn lên. Thấy Thu Huyền, Nhã Uyên quở ngay:

- Mi đến rồi hả? Tường chờ dọn sẵn rồi mới chịu xuất hiện.

Thu Huyền cười cười rồi chống chế:

- Mình bận đi mua trái cây để ăn đó mà.

Nguýt bạn một cái rở dãi, rồi Nhã Uyên mới nói:

- A, mi muốn hỏi lộ bữa ăn chứ gì?

Thu Huyền đỏ mặt, cô định lên tiếng thì Tiến Dũng đã cứu bồ cô:

- Thôi, em đừng có đày đọa Huyền nữa. Cô ấy có nhã ý mang trái cây đến để bồi dưỡng cho anh đó.

Bữu môi, Nhã Uyên dài giọng:

- Hèn gì mà anh chả bênh vực nó chậm chạp cho được.

Bữa cơm diễn ra rất vui vẻ. Hôm nay dường như Tiến Dũng ăn nhiều hơn mọi khi.

Nhã Uyên, thấy điều đó nên nói:

- Hôm nay anh hai là người ăn nhiều nhất.

Thu Huyền lại cười tủm tỉm châm chọc Nhã Uyên:

- Nhưng người vui nhất lại là mi đó.

- Là ta ư?

- Đúng vậy!

Nhã Uyên nhìn Khánh Tường như muốn nhắc nhở:

- Anh bảo em và Thu Huyền có tin vui. Có nó rồi anh nói đi chứ.

Thu Huyền ngược nhìn lên:

- Em có tin vui thật sao?

Khánh Tường nhìn hai người ra điều kiện:

- Nhưng biết rồi hai cô sẽ khao tôi gì đây?

Thu Huyền nhìn anh dăm dăm như muốn tìm ra thật hư:

- Vậy anh muốn khao gì mới được chứ?

Nhã Uyên thì nôn nao, cô giục:

- Muốn gì cũng được, anh hãy nói đi.

Thu Huyền ngăn lại:

- Khoan, coi chừng mắc lừa anh ấy đó.

Nghênh mặt, Nhã Uyên mím môi, cô dọa:

- Anh dám nói dối mình được sao?

Khánh Tường lắc đầu:

- Anh không có đùa hai em đâu. Đây là sự thật trăm phần trăm đó.

Bốn mắt hau hau nhìn anh như chờ đợi, Khánh Tường đành bật mí:

- Hai em đã đậu đại học y khoa rồi.

- Hả?

Nhã Uyên đưa mắt nhìn Thu Huyền. Còn Tiến Dũng thì hết nhìn hai cô lại nhìn Khánh Tường:

- Cậu đùa chắc, hai đứa nó có thi đâu mà đậu.

Khánh Tường ranh mãnh nhìn hai cô. Nhã Uyên đỏ mặt vì bị bật mí, cô hơi ấp úng:

- Em... em không có cố tình giấu mọi người.

- Chuyện đó chẳng qua là lần đầu gặp buộc anh phải tự vệ vậy thôi.

Nhìn mọi người Tiến Dũng thắc mắc:

- Lại có chuyện gì thế?

Thu Huyền phàn nàn:

- Lần đầu gặp tụi em, anh Khánh Tường bảo anh ấy chỉ là bác sĩ thực tập mà thôi.

Tiến Dũng cười khanh khách:

- Vậy mà hai em cũng tin được.

Chu môi Thu Huyền cắn nhả:

- Sao không tin cho được. Tụi em rất thật lòng mà.

Khánh Tường nheo nheo mắt nhìn hai cô:

- Nè, đừng quên phải khao anh đó nhé!

Thu Huyền ngênh mặt, cô như thách thức:

- Nếu anh không nói thì mai này tụi em cũng biết mà thôi. Chỉ vì sợ thi trượt thì què lắm.

Tiến Dũng gật gật đầu:

- A, vậy thì ra hai cô lên gia đình nộp đơn thi đại học, gan nhé!

Nhã Uyên chớp chớp mắt nhìn anh, cô chống chế:

- Em đã nêu lí do rồi mà.

Thu Huyền cũng chu môi:

- Tụi em chỉ sợ bị quê mới cố tình giấu thôi mà.

Khánh Tường xoa tay:

- Thôi được rồi, chắc mọi người không nữ trách hai cô đâu.

Nhã Uyên phản đòn tấn công, cô chĩa mũi nhọn về phía Khánh Tường:

- Chỉ có người nó dối thật sự mới có tội:

Biết Nhã Uyên nói mảnh khỏe mình. Khánh Tường tự thú nhận:

Lắc đầu, Tiến Dũng là người phản đối đầu tiên:

- Nay, phải ơn như vậy là không đúng đâu đó.

Thu Huyền vẫn bướng:

- Nhưng thực tế là vậy mà.

Tiến Dũng lí sự:

- Biết trước một ngày là vui trước được một ngày mà.

Khánh Tường lại nói:

- Đẳng này đến hơn nửa tháng nữa mới có kết quả.

Nhưng Nhã Uyên cảm thấy bất an, nên cô nói:

- Nói như vậy là tụi em chưa chắc chắn đâu. Em thấy mới tin.

Thu Huyền cũng hưởng ứng:

- Nhỏ ấy nói đúng đó. Tụi em chưa thể tin được đâu.

Chìa danh sách thí sinh ra trước mặt hai cô, Khánh Tường bảo:

- Thế này thì tin hẳn chưa hả?

Hai cô chạm đầu lại xem Thu Huyền kêu to:

- Mi đứng đầu bảng nè!

Nhã Uyên lẩm bẩm:

- Có lẽ họ ghi nhầm đó thôi.

Thu Huyền tròn mắt kêu lên:

- Vậy mà mi cũng nói được hay sao?

Khánh Tường đứng lên, dường như anh muốn từ giả để ra về. Nhưng bị Nhã Uyên ngăn lại, cô nói:

- Anh không muốn ở lại dự tiệc với tụi em sao?

Khánh Tường hơi khựng lại anh vui vẻ:

- Vậy sao? Có tiệc à, vậy thì mình đâu nỡ từ chối.

Thu Huyền vui ra mặt:

- Ê, tụi mình sẽ tổ chức ở đâu đây?

Tiến Dũng tự nhiên từ chối:

- Anh sẽ không có mặt đâu nhé! Các em vui đi!

Khánh Tường chau mày:

- Tại sao vậy? Tại sao anh lại từ chối?

Lắc đầu, Tiến Dũng thờ dãi:

- Chỉ vì mình không muốn xuất hiện giữa đám đông.

Nhã Uyên động viên:

- Đừng vậy mà anh hai. Vắng anh sẽ buồn lắm.

Tiến Dũng lắc đầu từ chối:

- Đừng như vậy mà em. Anh nói thật, anh sẽ buồn em có hiểu không?

Thu Huyền khuyên bạn:

- Hãy thông cảm cho anh hai đi Nhã Uyên.

Đành phải vậy thôi. Nhã Uyên biết anh mình chưa thể quên được cô gái kia.

Nửa tháng sau, tin Nhã Uyên và Thu Huyền đậu đại học y khoa. Ai cũng chung hứng. Thọ Bình trách Thu Huyền:

- Chuyện quan trọng vậy mà em lại giấu anh!

Thu Huyền nhướng mày:

- Em chỉ sợ thi hỏng mọi người sẽ cười, có nước em độn thổ luôn quá.

Thọ Bình lắc đầu, anh nói giọng nhẹ tênh:

- Chuyện thi cử, đậu rớt là chuyện bình thường, có gì phải ngại chứ?

Nhưng Thu Huyền vẫn lắc đầu tư lự:

- Tại anh sợ em buồn nên nói vậy thì sao?

- Nhưng rõ ràng là em đâu có thi rớt, phải không?

- Em chỉ nói khi rớt cơ.

- Nhưng thực tế em thi đậu rồi còn gì!

Héch mũi, Thu Huyền mè nheo:

- Anh tặng gì cho em đi chứ! Phải khen người ta nữa đó.

Thọ Bình cười dễ dãi:

- Anh cũng muốn tặng cho em lắm. Nhưng em thích gì hãy nói đi.

Lắc đầu từ chối, Thu Huyền xua tay:

- Ai lại nói kỳ vậy anh. Tùy anh thôi.

Thọ Bình len lén lúc Thu Huyền không để ý anh đặt lên má cô một nụ hôn bất ngờ, cô kêu lên:

-A cái anh này kỳ ghê đi. Em hông chịu vậy đâu.

Thọ Bình cười hi hi:

- Đó là món quà quý nhất mà anh muốn tặng cho em đó.

Đỏ mặt vì xấu hổ Thu Huyền trách hờn:

- Ai cho anh làm thế hả?

Chìa má mình ra trước mặt cô, anh bảo:

- Vậy thì em có thể trả lại cho anh mà!

Thu Huyền vừa buồn cười vừa xấu hổ:

- Anh ăn gian người ta còn nói nữa hả?

Thọ Bình làm lạnh:

- Thôi cho anh xin lỗi!

Nhã Uyên vừa tới đã kêu lên:

- A, vậy là hai mi có ý đồ xấu nghe!

Mặt Thu Huyền đỏ như gấc, cô xấu hổ quay mặt đi nơi khác:

- Sao đến muộn vậy hả?

Nhã Uyên cười cười hư chế giễu:

- Ta im lặng để được xem phim kinh dị mà.

Thu Huyền nhảy đống lên:

- Hả, mi đã nhìn thấy hết rồi sao?

Nhã Uyên lại cười:

- Đùa thôi ta chẳng thấy gì ngoài việc Thọ Bình làm vậy cả.

Phùng má, Thu Huyền kêu lên:

- Vậy mà bảo là không thấy gì đó hả?

-Ừa, Thọ Bình có làm gì phật ý mi à?

Thu Huyền biết làm vậy sẽ tiếp tục bị bạn đùa thôi nên nói cứng:

- Rồi mi sẽ có thôi mà.

Ngơ ngác, Nhã Uyên hỏi lại:

- Có mà là có gì cơ?

- Ừ, ừ thôi đừng có hỏi nữa được không?

Thọ Bình lại hỏi:

- Minh Hiếu đâu, cậu ấy không đến cùng em sao?

Lắc đầu, Nhã Uyên nói một cách thẳng thừng:

- Em không thích mình bị hiểu lầm đâu.

- Nghĩa là...

- Em cảm thấy bất an khi đi chơi chung với Minh Hiếu.

- Nhưng xưa nay chúng ta vẫn là bạn của nhau mà.

Nhã Uyên lắc đầu:

- Vậy thì đã sao chứ?

Nhã Uyên thì thầm, như nói với chính mình:

- Em không muốn Kiều Mi lại hiểu lầm như vậy nữa.

Thọ Bình lắc đầu:

- Em làm như vậy chỉ tội cho Minh Hiếu mà thôi, cứ nghĩ chúng ta là bạn bè là được rồi!

Thọ Bình bấm điện thoại tìm Minh Hiếu. Nhưng tìm không được.

-Thằng này làm gì mà cứ khóa máy mãi thế chứ?

Thu Huyền bảo đùa:

- Có lẽ do Kiều Mi cấm không cho nghe điện thoại khi hai người đang hạnh phúc.

Nhã Uyên lườm bạn:

- Lại suy diễn nữa rồi! Biết đâu người ta đang bận thì sao?

Thu Huyền xua tay, cô lắc đầu quây quây:

- Thôi, thôi đừng nói dông dài nữa, thực tế một chút đi!

Nhã Uyên cười khi:

- Xem mi kia, nôn nóng lộ rõ trên luôn.

Nguyt bạn một cái Thu Huyền dọa:

- Có đi không thì nói. Hay còn phải chờ ai nữa?

Lừ mắt nhìn bạn, Nhã Uyên cần nhằn:

- Vớ vẩn!

Thọ Bình phản ứng:

- Chỉ có ba người thôi sao? Hãy chờ bác sĩ đến rồi đi luôn.

Nhã Uyên từ chối:

- Chúng ta đi ba người thì ba. Đông vui hao kia mà!

Cả ba cùng cười vì câu nói dí dỏm của Nhã Uyên.

Một tháng Sau cả hai cô nhập học. Mọi công việc đều phải tạm ngưng. Nhã Uyên cảm thấy luyến tiếc chỗ làm việc cũ. Nhưng việc học cũng không còn thời gian để cô típ tục nữa.

Cô nói vớ Thu Huyền:

- Bắt đầu từ bây giờ lại phải xòe tay xin tiền mẹ đây!

Thu Huyền thấy là cần phải như vậy nên nói:

- Phải nhờ vả vậy thôi chứ biết làm sao hơn.

Nhã Uyên thở dài:

- Hoàn cảnh của mình thì thật là bi đát hơn nhiều khiến cho mình phải áy náy khi xin tiền mẹ.

- Vậy tính sao đây chứ?

- Có lẽ mình phải đi làm thêm ban đêm.

Thu Huyền hơi ngần ngại:

- Làm như vậy liệu có ổn không?

Nhã Uyên chột kêu lên:

- Khánh Tường kia!

- Đường như anh ấy đi vào lớp mình.

Nhã Uyên nhận xét:

- Có lẽ là như vậy, nhưng đến đây làm gì?

- Tìm mi đó!

Nhã Uyên nạt ngang:

- Mi nói bậy gì vậy?

Thu Huyền thúc nhỏ bạn khi thấy Khánh Tường bước lại gần chỗ hai cô hơn:

- Hai em đến rồi à? Sao học có gì khó khăn lắm không?

Thu Huyền đáp nhanh:

- Khó thì cũng khó, nhưng dễ thì cũng dễ anh ạ!

Khánh Tường cười khi:

- Em nói vậy anh cũng chẳng biết gì nữa.

Thu Huyền lại nói:

- Sau này có gì khó anh chỉ giáo giúp tụi em với nhé!

Khánh Tường cười cười:

- Anh sẵn sàng thôi, chỉ sợ hai em chẳng tin tưởng.

Ái Sương xuất hiện, cô nhìn trừng vào Nhã Uyên:

- Lại là cô ta ư?

Nghe cô nói vậy Khánh Tường khó hiểu nên nói:

- Em nói vậy là có ý gì vậy Ái Sương?

Mím môi, tỏ ý khinh thường Nhã Uyên, Ái Sương nói:

- Anh vì cô ta mà đến đây ư?

- Anh đến đây vì công việc.

Ái Sương mai mỉa:

- Việc gì vậy anh? Từ thiện chắc?

- Anh muốn đi đâu thì đi chứ đâu cần em phải quản lý như vậy?

Ái Sương lừ mắt nhìn Nhã Uyên:

- Cô giỏi thật đó, hết Minh Hiếu rồi lại đến Khánh Tường, cô thật là khéo ăn khéo nói.

Thấy Nhã Uyên vẫn ngồi im lặng, Thu Huyền chịu không nổi nên lên tiếng:

- Này cô kia! Cô tưởng mình là ai hả? Chúng tôi dường như không hoan nghênh sự có mặt của cô mà!

Nhã Uyên từ từ lên tiếng:

- Ta im lặng không có nghĩa là ta sợ cô ta đâu. Mà muốn để cô ta diễn hết trò coi sao đã, thật lố bịch.

Ái Sương giấy nãy kê lên:

- Khánh Tường, anh có thể ngồi im để tụi nó ăn hiếp em hay sao?

Bật cười mai mỉa, Khánh Tường xua tay:

- Đó là do em vô duyên vô cớ gây sự với người ta mà!

Hậm hực Ái Sương gất lên:

- Anh dám bênh vực người ngoài để người ta ăn hiếp em.

Thu Huyền bật cười to:

- Ôi, tưởng tượng như là một đứa con nít, bầu áo mẹ vùi vỉnh mua quà vậy!

Không thèm gây sự với hai cô, Ái Sương quay ra gay gắt với Khánh Tường:

- Thái độ của anh hôm nay thì anh phải nhớ đấy. Anh sẽ ân hận đấy!

Thu Huyền xen vào:

- Thôi về mà ôm bình sữa mà tu đi cho mau lớn để mi khôn ra.

Nhã Uyên thấy câu nói của Thu Huyền khó nghe nên đính chính:

- Nhỏ này thích đùa ghê!

Ái Sương nhìn hai người bằng ánh mắt giận dữ:

- Rồi các người xem!

- Lại hăm dọa ư? Chỉ có Khánh Tường sợ cô thôi còn chúng tôi thì đừng hòng.

Chụp cánh tay Khánh Tường, Ái Sương kéo mạnh:

- Anh về với em!

Nhưng Khánh Tường vẫn trì lại, anh nói một cách dứt khoát:

- Em về đi, anh còn vui với bạn bè một lúc rồi về.

Ái Sương dùng dằng:

- Nhưng em muốn anh về với em thôi.

Nhăn mặt, Khánh Tường từ chối:

- Không được, đây là nhóm bạn thân của anh. Họ vừa thi đậu đại học, đang ăn mừng mà.

Ái Sương làm khó:

- Vậy hóa ra anh xem tình bạn hơn cả em sao?

Khánh Tường tỏ ý khó chịu:

- Sao hôm nay em vô lý như vậy hả? Anh không về đâu.

Giận dữ, Ái Sương buông tay anh ra:

- Được, vậy tôi Về một mình vậy!

Nhã Uyên đứng lên, cô nói với Khánh Tường một cách nghiêm túc:

- Vui thì ngày nào cũng được. Anh nên về cùng cô ấy đi. Đừng vì tụi này mà làm mất hòa khí giữa hai người như vậy sẽ không tốt đâu.

Thu Huyền cũng nói nhưng với ý nghĩ châm chọc:

- Thôi, nên về đi anh Tường ạ! Hồng khéo lại bị “đi” đi tận miền xa thì khổ cho anh đấy!

Thọ Bình cũng đẩy lưng Khánh Tường:

- Hai người họ nói đúng đấy, cậu nên về giải quyết cho ổn thỏa đi. Đừng để chuyện đáng tiếc xảy ra nữa.

Khánh Tường chào mọi người ra về. Nhưng anh không về cùng Ái Sương, mà lên xe chạy một mình, phút chốc đã biến mất.

Ái Sương giậm chân giậm dũ, Thu Huyền lên tiếng chọc tức:

- Chạy theo mà giữ đi. Hổng chừng anh ta lại rơi vào động yêu nữa khó mà kéo ra đó.

Một tuần sau, vẫn bình yên vô sự, Minh Hiếu gặp Nhã Uyên trên đường đi học về.

- Học hành sao rồi Nhã Uyên?

Nhã Uyên cười khi nhận ra anh:

- Cũng bình thường anh ạ!

- Sao em đi một mình, Thu Huyền đâu?

Lắc đầu, Nhã Uyên đáp:

- Tan học là có người đến rước đi rồi!

- Thu Huyền làm vậy chẳng thấy kỳ sao?

Nhã Uyên ngược nhìn anh, cô lắc đầu phân bua:

- Có gì đâu mà kỳ hả anh? Dù gì thì hai nhà hai ngã khác nhau mà.

- Em lúc nào cũng nghĩ cho người khác.

- Sao anh nói vậy?

Minh Hiếu lại đề nghị:

- Minh vào quán uống ly nước rồi về nghe em?

Ngần ngại, Nhã Uyên từ chối:

- Em muốn nhanh về nhà thôi.

- Nhanh thôi mà em!

- Lương lự, Nhã Uyên không nỡ từ chối. Nhưng cô ngại lắm không muốn gặp chuyện rắc rối nữa.

- Em không muốn...

Hiểu ý cô nói gì nên Minh Hiếu vội nói:

- Em đừng có ngại, chẳng có việc gì nữa đâu.

Ngược nhìn anh, Nhã Uyên hỏi giọng tinh nghịch:

- Hòa rồi hả anh?

Minh Hiếu gật đầu, rồi nói với cô:

- Chuyện ấy có gì lớn!

- Anh khéo dỗ ngọt là được mà, phải không?

Nhìn chăm chăm vào mắt cô, Minh Hiếu gật đầu:

- Em nói cũng Phải, nhưng có một người dù anh có nói ngọt cách mấy vẫn không được.

Biết anh đang ám chỉ mình nên cô nói lảng sang chuyện khác:

- Anh định mở phòng mạch ở đâu, và chừng nào thực hiện?

Minh Hiếu nhìn cô anh nói nửa đùa nửa thật:

- Anh có ý chờ em ra trường chúng ta cùng hợp tác làm ăn.

Từ chối khéo, Nhã Uyên khiêm tốn:

- Biết có được thành danh hay không. Em lại sợ mình bỏ dở nửa chừng.

- Đừng nói gở như vậy mà em. Anh tin chắc em sẽ đạt loại ưu!

Nhã Uyên tủm tủm cười, cô lắc đầu từ chối:

- Xin anh đừng nói vậy, em không chịu trách nhiệm đâu.

- Em lại khách sáo rồi, mà có chuyện gì khó khăn nhớ hãy gọi điện cho anh hay.

Gật đầu, Nhã Uyên nói:

- Có một lúc nào đó em sẽ làm bận rộn anh đấy!

Hai người bước vào quán, Minh Hiếu chẳng cần hỏi cô mà anh gọi:

- Cho hai ly cam vắt!

Nhã Uyên mỉm cười, cô ngồi chống tay lên cằm, mắt đăm đăm nhìn vào khoảng trống mênh mông, cô liên tưởng đến những khó khăn sắp đến với Minh Hiếu với Khánh Tường cô chưa một lần rung động con tim, nhưng mà gặp rắc rối mãi.

Thấy cô đăm chiêu Minh Hiếu chợt hỏi:

- Em đang nghĩ gì vậy hả Nhã Uyên?

Lắc đầu, chôi quanh:

- À, không, em không nghĩ gì cả, nhưng mà...

- Sao hả em?

Nhã Uyên bối rối nói nhanh:

- Không, không có gì cả, uống nước đi anh!

Thấy lạ, nhưng Minh Hiếu không tiện hỏi tiếp nên anh vả lả:

-Anh nhớ ngày xưa em rất sợ máu, có lẽ em sẽ gặp khó khăn khi thực tập đây!

Thoáng chút phân vân, nhưng Nhã Uyên chậm rãi nói:

- Em sẽ tập, sẽ cố gắng vượt qua.

Gật đầu động viên, Minh Hiếu nói:

- Anh tin em sẽ vượt qua được khó khăn ấy!

Mở cặp táp lấy ra mấy quyển sách về y học. Minh Hiếu đưa cho Nhã Uyên:

- Anh nghĩ cái này có thể giúp ích cho em.

Nhìn anh một cách ngần ngại, Nhã Uyên như muốn từ chối:

- Em chưa cần mà anh!

- Nhưng rồi em sẽ cần. Nhận hay không tùy em, nhưng mà anh xin nói trước sách này rất quý.

- Nếu vậy thì em càng không dám nhận!

- Tại sao?

- Em sợ làm lạc mắt của anh thì sao?

Hơi nghiêng đầu nhìn cô, Minh Hiếu nói như trêu:

- Nhưng anh tin em không phải là người bất cẩn đến như vậy.

Nhường mắt Nhã Uyên hỏi một cách tinh nghịch:

- Anh tin em đến như vậy sao?

- Anh không chủ quan chứ?

Nhã Uyên không muốn để cho anh phải nói nhiều nên đành phải gật đầu:

- Vâng! Em sẽ nhận ngay mà!

Có tiếng quát phía sau:

- Cô không được đụng đến nó.

Nhã Uyên giật mình, cô ngẩng đầu lên, nhận thấy cái nhìn nãy lửa của Kiều Mi:

- Cô không ngờ phải không?

Bật cười, Nhã Uyên lắc đầu:

- Tôi chỉ ngạc nhiên thôi. Vì với tôi, Minh Hiếu chỉ là tình bạn bình thường mà thôi!

- Láo!

Nhã Uyên vẫn cứng rắn:

- Đó là sự thật. Tại sao tôi phải nói láo với chị chứ? Nếu chỉ vì sự hiểu lầm mà chị làm sứt mẻ tình cảm tốt đẹp của chúng tôi bấy lâu nay thì tôi đành không cam tâm như vậy đâu.

Hất mặt, Kiều Mi cao giọng:

- Vậy thì cô sẽ làm gì hả?

- Chị nghĩ tôi sẽ làm gì chị. Yêu nhau mà không tin nhau như vậy thì đó là điều bất hạnh cho nhau đó!

Vừa nói Nhã Uyên vừa đứng lên. Nhưng Kiều Mi ngăn lại:

- Cô chưa đi được!

- Sao hả Chị có quyền cấm cả chuyện đi đứng của tôi luôn à?

Cầm mấy quyển sách lên, Minh Hiếu đưa cho Nhã Uyên:

- Em cứ cầm về mà nghiên cứu! Không phải sợ gì cả.

Lắc đầu, Nhã Uyên từ chối!

- Lúc này vì không muốn anh buồn nên em nhận. Còn bây giờ không phải vì sợ mà không nhận mà là vì một lí do khác.

Kiều Mi mím môi và tức giận, cô nói như gắt:

- Anh có thấy người ta xem thường em không?

Minh Hiếu đứng lên đi theo Nhã Uyên. Nhưng nói với Kiều Mi:

- Đó là do cô chuốc lấy mà thôi. Nên suy nghĩ lại bản thân mình đi!

Minh Hiếu bỏ đi, Kiều Mi đứng nhìn theo mà âm ức. Một bàn tay đặt lên vai cô:

- Thất bại rồi phải không?

Trợn mắt định quát lên nhưng khi nhận ra Trường Thịnh, Kiều Mi nhả mặt:

- Anh làm gì vậy? Làm người ta hết hồn!

Trường Thịnh ngồi xuống đối diện với Kiều Mi, chép miệng:

- Xem ra thì cô đã thất bại rồi!

Bặm môi, Kiều Mi giận dữ.

- Ai nói với anh như vậy. Tôi vẫn còn bừ bời đây.

- Cô muốn nói là tình cảm giữa hai gia đình chứ gì?

Gật đầu, Kiều Mi xác nhận:

- Đúng vậy, tôi chỉ cần giục cha tôi là sẽ có lễ cưới ngay!

- Vậy sao cô chẳng chịu tiến tới đi?

- Chưa phải lúc, chờ một thời gian nữa.

Trường Thịnh thắc mắc:

- Nhưng Minh Hiếu ,có những biểu hiện không mấy tốt cho cô đấy!

- Tôi hiểu được điều đó. Nhưng tôi vẫn có cách để gạt con nhỏ đó ra khỏi tim anh ta.

- Vậy sao? Cô tin chắc là như vậy sao?

Ngoảnh lại nhìn anh, Kiều Mi nhăn mặt:

- Nhưng sao bỗng nhiên anh quan tâm đến tôi như vậy?

Gãi gãi đầu, Trường Thịnh cảm thấy khó nói. Anh ngập ngừng nhìn cô:

- Kiều Mi... chẳng lẽ em không cảm nhận được điều gì sao?

Kiều Mi nhìn anh lạ lẫm:

- Anh muốn nói gì thế?

- Em hiểu mà Kiều Mi?

- Hiểu, hiểu gì chứ, tôi không cần hiểu gì đâu.

- Chẳng lẽ em chẳng biết tình cảm anh dành cho em sao?

Trợn mắt, Kiều Mi nhìn anh trân trân, cô lắc đầu từ chối:

- Anh đừng nên hoài vọng như vậy. Sẽ không được gì đâu.

Khò sở, Trường Thịnh năn nỉ:

- Minh Hiếu không bao giờ yêu em đâu. Anh ấy chỉ yêu Nhã Uyên mà thôi.

- Không được, tôi nhất định phải dành lại em cho bằng được.

- Tình yêu mà giành giật mà được sao em? Liệu em có được hạnh phúc chứ?

Mím môi với ánh mắt giận dữ, Kiều Mi nói một cách dứt khoát:

- Nhất định là tôi sẽ làm được. Kiều Mi này muốn gì là phải được!

- Em sẽ thất bại thôi Mi ạ!

Cô nạt ngang:

- Anh im đi?

- Anh chỉ lo cho em thôi mà Kiều Mi.

Tiếng điện thoại của Kiều Mi vang lên, cô nghe máy:

- Alô! Kiều Mi đây!

Bên kia đầu dây, tiếng của ông Kiều Đạt vang lên:

- Con mau về đây, cha có chút việc muốn nói với con.

Kiều Mi nhăn mặt:

- Nhưng có chuyện gì thế cha, con đang...

Không để cho cô nói hết câu ông Kiều Đạt ngắt ngang:

- Con về nhanh lên! Không có lý do gì cả.

Nghe tiếng giận dữ của cha biết có chuyện chẳng lành nên cô đáp nhỏ:

- Vâng! Con sẽ về ngay!

Kiều Mi nói với Trường Thịnh:

- Chào anh nhé!

Trường Thịnh đề nghị:

- Hay để anh đưa em về?

- Không cần đâu. Tôi đi một mình được rồi!

- Nhưng...

Kiều Mi quay lại, cô nghiêm giọng nhắc nhở:

- Từ nay tôi không muốn anh lén lút theo đuôi của tôi nữa.

- Anh...

Lắc đầu, Kiều Mi lạnh lùng nói:

- Anh sẽ chẳng được gì đâu.

Nói rồi, cô lên xe mở máy chạy mất. Trường Thịnh nhìn theo thoáng một ý nghĩ.

Một tháng sau tại trường đại học buổi chiều Nhã Uyên cùng Thu Huyền từ lớp học bước ra. Hai cô gặp Khánh Tường. Nhã Uyên tỏ ý không muốn gặp nhưng Thu Huyền đã lên tiếng:

- Anh Khánh Tường, trùng hợp vậy?

Khánh Tường bước đến gần hai cô, anh vui vẻ nói như mọi khi:

- Anh cố tình đến đây.

Vẫn tiếng cười của Thu Huyền:

- Anh không trực à?

- Vừa tan ca thôi!

Nhã Uyên nghĩ ra trong đầu có lẽ anh cố tình đến gặp mình thôi. Cô phải làm sao đây?

Thật ra gần tháng nay không gặp anh cô cũng cảm thấy buồn ghê lắm. Nhưng mà cô không thể làm gì được. Bởi bên anh đã có Ái Sương. Cô đành tỏ thái độ lạnh lùng:

- Chào anh Tường nhé! Tội mình về thôi Thu Huyền!

Vừa nói cô vừa nắm tay kéo Thu Huyền đi, nhưng bị cô kéo lại và nói:

- Đừng làm vậy không nên đâu Nhã Uyên!

- Nhưng...

- Mi sợ cái gì chứ?

- Tối nay mình còn bận việc.

Chợt Thu Huyền kêu lên:

- Chết rồi!

Nhã Uyên giật mình:

- Gì thế?

- Mình bỏ quên cuốn sách dưới gầm bàn.

Nhã Uyên trách bạn:

- Sao sơ ý đến vậy?

Thu Huyền khẩn trương:

- Đừng trách, mi chờ ta vào lấy rồi về ngay thôi!

Nói là đi Thu Huyền đi như chạy về phía cửa lớp. Nhã Uyên chỉ biết lắc đầu nhìn theo

- Em không muốn gặp mặt anh phải không Nhã Uyên?

Nhìn anh Nhã Uyên lắc đầu:

- Anh đã biết lý do rồi mà! Chính vì lo cho anh mà em không muốn anh khó xử.

Thở dài, Khánh Tường lắc đầu:

- Nếu đó là lý do để em lánh mặt anh thì thật không đáng đâu.

- Nhưng anh bảo em phải làm sao đây hả?

- Em có biết là anh đau khổ lắm không?

- Nhưng lỗi đâu phải do em đúng không?

Khánh Tường nhìn cô bằng ánh mắt thân thương:

- Ở đây chúng ta không thể nói là lỗi do ai cả. Mà chúng ta nên hiểu nhau là được rồi!

Nhã Uyên thấy lòng mình khác lạ. Nếu đứng đây nói chuyện có lẽ cô sẽ bị đốn ngã ngay nên cô vội từ chối.

- Em phải về thôi!

Lời Khánh Tường tha thiết:

- Em đừng lánh mặt anh như vậy mà Nhã Uyên.

Bỗng nhiên Nhã Uyên thay đổi thái độ một cách đột ngột:

- Vậy anh muốn em phải làm sao đây, em với anh chẳng có kết quả tốt đâu.

- Nhưng anh không tin vào lý do đó mà em có thể từ chối anh đâu.

Nhã Uyên rất khổ tâm khi Khánh Tường không hiểu cho cô. Cô bước đi một cách hết sức dứt khoát mặc cho Thu Huyền mặc sức réo gọi:

- Nhã Uyên chờ ta với!

Khánh Tường bắt lực nhìn theo cô. Anh mím môi lòng dặn lòng là không thể bỏ cuộc. Vì anh biết người anh yêu duy nhất là cô ấy.